

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

นับตั้งแต่หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 เป็นต้นมา บริษัทข้ามชาติ (Multinational Company) ได้เข้ามามีบทบาทในเวทีเศรษฐกิจระหว่างประเทศมากขึ้น กล่าวคือการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของบริษัทข้ามชาติมีมากขึ้นในประเทศกำลังพัฒนา เหตุผลที่บริษัทข้ามชาติทำการลงทุนในประเทศเหล่านั้น ก็เพราะว่า สามารถลดต้นทุนค่าใช้จ่ายในการผลิตได้ เช่น มีวัตถุดิบและค่าแรงที่มีราคาถูก ความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรการผลิต และเหตุผลอีกประการหนึ่งที่ทำให้บริษัทข้ามชาติตัดสินใจมาลงทุนในต่างประเทศมากขึ้น เป็นเพราะนโยบายกีดกันการค้าระหว่างประเทศ ซึ่งประเทศนำเข้าได้มีการตั้งกำแพงภาษีสินค้าเข้าไว้สูง อีกทั้งนโยบายจำกัดสินค้าเข้าหรือโควตา จึงทำให้บริษัทไม่สามารถส่งออกสินค้าได้ตามเป้าหมายเป็นเหตุให้บริษัทต้องทำการลงทุนในประเทศนั้นแทน ซึ่งการลงทุนโดยตรงในต่างประเทศของบริษัทข้ามชาติโดยส่วนมากจะเป็นการตั้งบริษัทขึ้นมาใหม่ (Greenfield Investment)

ปัจจุบันการลงทุนทางตรงในต่างประเทศมีการแข่งขันกันสูง และได้ขยายไปในวงกว้างอย่างรวดเร็ว ดังนั้นการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศแบบการตั้งบริษัทใหม่ (Greenfield Investment) อาจมีความเสี่ยงมากจึงทำให้นักลงทุนหันมาทำการลงทุนโดยวิธีควบรวมกิจการ (Cross – Border M&A) มากขึ้น ซึ่งการลงทุนเช่นนี้ จะทำให้ลดความเสี่ยงจากการเข้าไปลงทุนในต่างประเทศได้ และยังเป็นวิธีที่ง่ายที่กิจการใช้ในการขยายการลงทุนในต่างประเทศ อย่างไรก็ตามสัดส่วนการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศแบบตั้งบริษัทใหม่ก็ยังสูงกว่าการลงทุนแบบควบรวมกิจการ (UNCTAD, 2011)

พร้อมกันนี้กระแสการรวมกลุ่มได้แพร่ขยายไปยังภูมิภาคต่างๆทั่วโลก รวมถึงการรวมกลุ่มของอาเซียน ซึ่งสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of Southeast Asia Nations: ASEAN) ได้ก่อตั้งขึ้นเมื่อ 8 สิงหาคม 2510 ประกอบด้วยประเทศสมาชิกทั้งหมด 10

ประเทศ ได้แก่ ไทย มาเลเซีย เวียดนาม ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย สิงคโปร์ กัมพูชา พม่า ลาว และ
 บรูไน การก่อตั้งอาเซียน มีวัตถุประสงค์เพื่อความร่วมมือในการเพิ่มอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจ
 ส่งเสริมความเข้าใจอันดีต่อกันระหว่างประเทศในภูมิภาค การพัฒนาดังคม วัฒนธรรมในกลุ่ม
 ประเทศสมาชิก และการธำรงรักษาสันติภาพเสถียรภาพ และความมั่นคงทางการเมืองในภูมิภาค
 และเปิดโอกาสให้คลายข้อพิพาทระหว่างประเทศสมาชิก ในปี 2553 ผลิตภัณฑ์มวลรวม (GDP)
 ของชาติสมาชิกรวมกันคิดเป็นมูลค่าราว 1.8 ล้านล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ซึ่งอยู่ในลำดับที่ 9 ของโลก

ปัจจุบันการรวมกลุ่มเศรษฐกิจในภูมิภาคต่างๆทั่วโลก รวมถึงการค้าและการลงทุนระหว่าง
 ประเทศได้ทวีความรุนแรงมากขึ้น จึงทำให้อาเซียนตระหนักถึงการรวมตัวกันเพื่อปรับแนวทาง
 นโยบายของตนให้สอดคล้องกับสภาพการณ์ดังกล่าว

ประชาคมอาเซียนประกอบด้วย 3 เสาหลักได้แก่ ประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน
 (ASEAN Political – Security Community: APSC) ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN
 Economic Community: AEC) และประชาคมสังคม - วัฒนธรรมอาเซียน (ASEAN Socio –
 Cultural Community: ASCC) สำหรับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน หรือ AEC เป็นเป้าหมายด้าน
 เศรษฐกิจหลักที่สำคัญในการขับเคลื่อนความร่วมมือระหว่างอาเซียน ภายหลังการลงนามจัดตั้งเขต
 การค้าเสรีอาเซียน (ASEAN Free Trade Area: AFTA) เมื่อปี 2535 โดยการจัดตั้งเขตการค้าเสรี
 อาเซียนมีวัตถุประสงค์ที่สำคัญเพื่อ การเป็นตลาดและฐานผลิตร่วมกัน โดยมีการเคลื่อนย้ายสินค้า
 บริการ การลงทุน แรงงานฝีมืออย่างเสรี และการเคลื่อนย้ายเงินทุนที่เสรีมากขึ้น อีกทั้งยังเป็นการ
 เพิ่มศักยภาพในการพัฒนาเศรษฐกิจ ให้มีความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจกับภูมิภาคอื่นได้
 และมีการส่งเสริมการรวมกลุ่มอาเซียนเข้ากับประชาคมโลก สำหรับเป้าหมายของ AFTA คือ
 เพื่อให้ประเทศสมาชิกลดภาษีสินค้าระหว่างกันเหลือ 5-0% ภายใน 10 ปี และภายในปี 2553-2558
 จะต้องลดภาษีให้เหลือ 0% ซึ่งการลดภาษีจะเป็นการดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศมากขึ้น และ
 ยังให้ทยอยยกเลิกการกีดกันทางการค้าที่มีใช้ภาษีให้หมดไปด้วย นอกจากการจัดตั้งเขตการค้าเสรี
 อาเซียนแล้ว ยังมีข้อตกลงว่าด้วยการลงทุนอาเซียน (ASEAN Comprehensive Investment
 Agreement : ACIA) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปิดเสรีการลงทุน ครอบคลุมทั้งภาคการผลิต
 การเกษตร การประมง ป่าไม้ เหมืองแร่ และบริการที่เกี่ยวข้อง อีกทั้งให้ความคุ้มครองแก่นักลงทุน
 และการลงทุน กล่าวคือ ปฏิบัติต่อนักลงทุนและการลงทุนอย่างเป็นธรรม

นอกจากนี้ยังมีการส่งเสริมการลงทุน โดยการให้การสนับสนุนและพัฒนาผู้ประกอบการรายใหญ่และรายย่อยของอาเซียน รวมทั้งอำนวยความสะดวกด้านการลงทุน โดยปรับปรุงกระบวนการยื่นขอลงทุนและการอนุญาตให้ง่ายขึ้น จัดตั้งศูนย์ One-Stop เพื่ออำนวยความสะดวกแก่นักลงทุน พัฒนาระบบข้อมูลด้านการลงทุนให้สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้

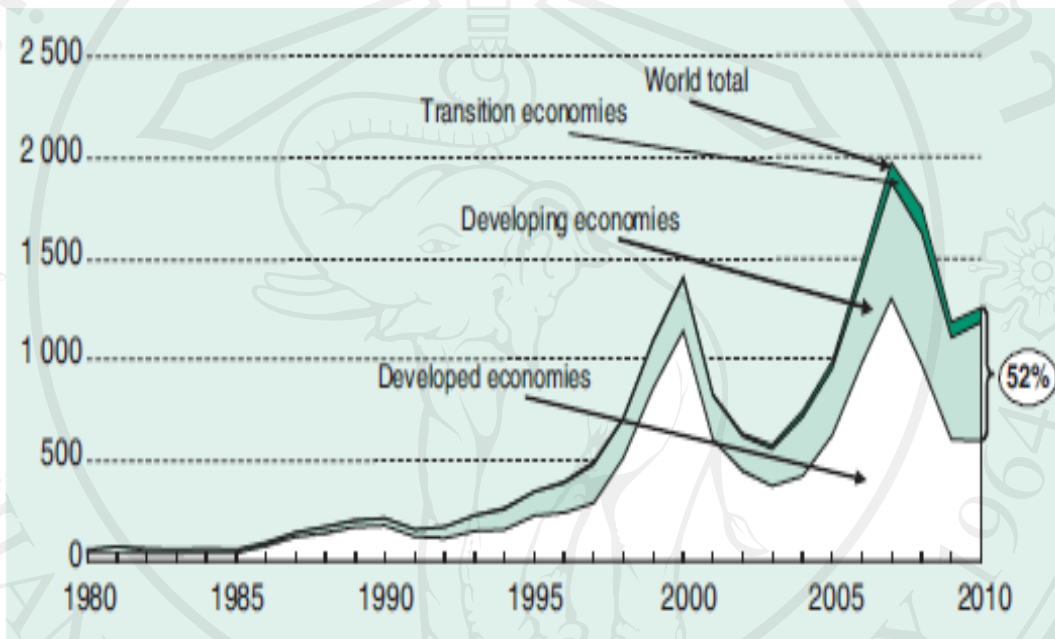
อาเซียนมีโครงการเชื่อมโยงเส้นทางหลวงอาเซียน เป็นโครงการทางรถไฟสายสิงคโปร์-คุนหมิง (Singapore-Kunming Rail Link – SKRL) ซึ่งจำเป็นต้องปรับโครงการให้สอดคล้องกับแผนแม่บทว่าด้วยการเชื่อมโยงอาเซียน (Master Plan on ASEAN Connectivity – MPAC) ที่เพิ่งประกาศใช้ ณ ที่ประชุมสุดยอดอาเซียนครั้งที่ 17 ที่ ฮานอย เมื่อวันที่ 28 ตุลาคม ปี 2553 โครงการทางรถไฟสายสิงคโปร์-คุนหมิง จึงต้องปรับใหม่ให้สอดคล้องต้องตามแผนการเชื่อมโยงอาเซียนที่มาที่หลัง เส้นทางรถไฟดังกล่าวเป็นทางรถไฟสายยาวโค้งเป็นวง เริ่มจากสิงคโปร์เชื่อมโยนครหลวงของประเทศต่างๆ คือ กัวลาลัมเปอร์- กรุงเทพฯ - ด่านเจดีย์สามองค์ - ย่างกุ้ง - เนปิดอว์ - มณฑลเฉยเค๋ - คุนหมิง - ฮานอย - เวียงจันทน์ - โฮจิมินห์ - พนมเปญ - สีหนุวิลล์ - ศรีโสภณ - ปอยเปต - กรุงเทพฯ ความยาวรวม 7,000 กิโลเมตร โดยมีงบประมาณการลงทุนราว 15,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ซึ่งโครงการรถไฟสิงคโปร์ - คุนหมิงนี้ เป็นโครงการที่สำคัญและมีความโดดเด่นที่สุดในความร่วมมือเพื่อพัฒนาลุ่มน้ำโขง โดยการพัฒนาระบบคมนาคมจะทำให้การลงทุนในอาเซียนและการท่องเที่ยวมีความสะดวกมากขึ้น (ASEAN Investment Report 2011)

จากการค้าและการลงทุนระหว่างประเทศที่เพิ่มมากขึ้น นำมาสู่การรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจของแต่ละภูมิภาคต่างๆทั่วโลก เพราะการรวมกลุ่มจะทำให้การลงทุนทางตรงระหว่างประเทศทำได้ง่ายและสะดวกสบายมากขึ้น นอกจากนี้การลงทุนทางตรงในต่างประเทศ นำมาซึ่งกระแสเงินทุนที่ไหลเข้ามายังประเทศผู้รับทุนไม่น้อย ส่งผลให้เกิดการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่อง

UNCTAD รายงานการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของโลกในปี 2553 ว่ายังอยู่ในระดับต่ำ หลังจากที่เผชิญกับวิกฤตทางการเงินในปี 2551-2552 อย่างไรก็ตาม การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของโลกในปี 2553 มีการฟื้นตัวโดยเฉพาะในประเทศกำลังพัฒนาและกลุ่มประเทศเศรษฐกิจที่อยู่ระหว่างการเปลี่ยนผ่าน (Transition Economies) ซึ่งได้รับ FDI เพิ่มสูงขึ้นมีสัดส่วนร้อยละ 50 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของโลก (รูปที่ 1.1) โดยเป็นการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในเอเชียด้วยกัน แต่สำหรับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศที่

พัฒนาแล้ว กลับมีมูลค่าการลงทุนลดลง การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของโลกในปี 2553 เมื่อเทียบกับปี 2552 แล้ว มีมูลค่าการลงทุนเพิ่มขึ้นเป็น 1,122,000 ล้านดอลลาร์ จาก 1,114,000 ล้านดอลลาร์ นอกจากนี้ การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในภาคการผลิตมีแนวโน้มลดลงเรื่อยๆ เมื่อเทียบกับการลงทุนในภาคบริการและอุตสาหกรรมพื้นฐาน (Primary Sector)

พันล้านดอลลาร์

ที่มา : UNCTAD, World Investment Report 2011

รูปที่ 1.1 การไหลเข้าของเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศทั่วโลกและกลุ่มประเทศเศรษฐกิจปี 2523 – 2553

จากรายงาน ASEAN Investment Report 2011 ของสำนักเลขาธิการอาเซียนระบุว่า ในปี 2553 การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอาเซียนมีมูลค่า 75.8 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ เพิ่มขึ้นจาก 37.8 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ ในปี 2552 ซึ่งนับเป็นสถิติสูงสุดจากการลงทุนที่ผ่านมา และมีส่วนแบ่งตลาดการลงทุนของโลกร้อยละ 10 ถึงแม้ว่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอาเซียนส่วนใหญ่มีมูลค่าการลงทุนที่สูงขึ้น แต่ยกเว้นประเทศฟิลิปปินส์ที่มีมูลค่าการลงทุนที่ลดลง (ตารางที่ 1.1)

ตารางที่ 1.1 การไหลเข้าของเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของอาเซียน

(ล้านเหรียญสหรัฐฯ, ร้อยละต่อปี)

ประเทศผู้รับทุน	ค่าเฉลี่ย (2538-2552)	ค่าเฉลี่ย (2547-2550)	2550	2551	2552	2553/p
บรูไน	686	299	260	239	370	629
	(21.3)	(-11.7)	(-40.0)	(-8.1)	(54.5)	(70.3)
กัมพูชา	322	466	867	815	539	783
	(23.2)	(88.2)	(79.5)	(-6.0)	(-33.9)	(45.2)
อินโดนีเซีย	2,694	5,518	6,928	9,318	4,877	13,304
	(-6.8)	(-19.5)	(41.0)	(34.5)	(-47.7)	(127.8)
ลาว	107	139	324	228	319	333
	(43.4)	(174.8)	(72.6)	(-29.6)	(39.9)	(4.5)
มาเลเซีย	4,533	5,825	8,538	7,248	1,381	9,156
	(31.1)	(41.2)	(40.6)	(-15.1)	(-80.9)	(563.0)
พม่า	455	407	715	976	579	N/A
	(13.8)	(33.2)	(67.1)	(36.5)	(-40.7)	N/A
ฟิลิปปินส์	1,614	2,095	2,916	1,544	1,936	1,713
	(62.8)	(66.8)	(-0.2)	(-47.1)	(-27.1)	(-12.7)
สิงคโปร์	15,643	25,716	37,033	8,589	15,279	35,520
	(20.3)	(41.4)	(26.2)	(-76.8)	(77.9)	(132.5)
ไทย	5,805	8,675	11,330	8,539	4,976	6,320
	(14.5)	(21.6)	(19.8)	(-24.6)	(-41.7)	(27.0)
เวียดนาม	2,970	3,192	6,739	9,579	7,600	8,000
	(18.3)	(59.0)	(180.8)	(42.1)	(-20.7)	(5.3)
ผลรวมอาเซียน	34,829	52,332	75,650	47,076	37,881	75,758
	(5.8)	(33.2)	(33.5)	(-37.8)	(-19.5)	(100.0)

ที่มา: ASEAN Investment Report 2011, สำนักเลขาธิการอาเซียน

หมายเหตุ: P = ครั้งปีแรก, N/A = ไม่สามารถหาได้

การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศยังไหลเข้าประเทศที่มีการพัฒนาอย่างก้าวหน้าโดยเฉพาะในประเทศสิงคโปร์ ซึ่งมีการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศมากที่สุดในอาเซียน รองลงมาได้แก่ อินโดนีเซีย มาเลเซีย และเวียดนามตามลำดับ ในปี 2553 เป็นปีแรกที่อินโดนีเซียได้เข้ามาเป็นหนึ่งใน 20 ประเทศแรกที่เป็นเป้าหมายของนักลงทุนชาวต่างชาติ

ปัจจัยหนึ่งที่ทำให้การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในภูมิภาคนี้ขยายตัว คือ การควบรวมและซื้อกิจการของบริษัทข้ามชาติ (Cross-border M&A) โดยมีการควบรวมในอาเซียนเพิ่มขึ้น ทั้งนี้ เนื่องจากได้รับปัจจัยสนับสนุนหลายประการ ได้แก่ ปัจจัยเชิงนโยบาย เช่น มาตรการด้านภาษี ซึ่งรัฐได้ออกมาตรการภาษีเพื่อสนับสนุนในการควบรวมและซื้อกิจการโดยการยกเว้นภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาและนิติบุคคล และจากการรวมกลุ่มเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) ทำให้มีการเปิดเสรีในการลงทุน และนักลงทุนยังสามารถถือหุ้นในร้อยละที่สูงขึ้น รวมถึงปัจจัยทางด้านธุรกิจ เช่น เพื่อลดความเสี่ยงจากการพึ่งพิงวัตถุดิบจากผู้ประกอบการรายอื่น โดยกิจการจะทำการควบรวมหรือซื้อกิจการต้นน้ำเพื่อเป็นการลดต้นทุนการผลิตเนื่องจากวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตสามารถหาซื้อวัตถุดิบได้ในราคาถูกจากบริษัทในเครือ ซึ่งในกลุ่มประเทศอาเซียนเป็นแหล่งทรัพยากรและแหล่งแรงงานที่มีความอุดมสมบูรณ์ และในอนาคตกลุ่มเศรษฐกิจในภูมิภาคนี้ยังจะมีการขยายตัวต่อไปได้อีก ด้วยปัจจัยเหล่านี้จึงดึงดูดให้นักลงทุนต่างชาติเข้ามาทำการลงทุนในกลุ่มประเทศอาเซียนเพิ่มมากขึ้น

ในปี 2553 มีการควบรวมจำนวน 2,337 บริษัท ซึ่งร้อยละ 33 ของการควบรวมกิจการโดยส่วนใหญ่จะอยู่ในภาคบริการสาขาการเงินและภาคอุตสาหกรรม โดยเฉพาะการสร้างตึก สาธารณูปโภค และธนาคาร เป็นต้น นอกจากนี้แหล่งที่มาของเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่สำคัญนอกจากภาคการผลิตคือภาคบริการ ซึ่งส่วนแบ่งการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของภาคบริการในอาเซียน ในปี 2543 มีอัตราร้อยละ 39 มูลค่า 9.2 พันล้านเหรียญสหรัฐ และเพิ่มขึ้นร้อยละ 65 ในปี 2553 มูลค่า 47.8 พันล้านเหรียญสหรัฐ

ตารางที่ 1.2 แหล่งที่มาของเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของอาเซียน

ประเทศ	ส่วนแบ่งร้อยละของมูลค่าการลงทุนทั้งหมด				ร้อยละการเปลี่ยนแปลงประจำปี			
	2008	2009	2010	ค่าเฉลี่ย (2001-2010)	2008	2009	2010	ค่าเฉลี่ย (2001-2010)
ออสเตรเลีย	2.1	2.1	2.3	1.2	-47.0	-0.9	127.4	30.0
จีน	4.0	10.4	3.6	2.7	7.5	109.6	-31.2	-23.3
ยุโรป	15.0	24.1	22.4	26.0	-62.1	29.4	86.3	15.4
อินเดีย	1.2	2.2	3.4	1.1	-62.0	49.9	212.6	-1.6
ญี่ปุ่น	8.9	9.9	11.1	14.5	-52.8	-9.8	122.9	60.9
เกาหลีใต้	3.4	3.9	4.9	2.4	-41.1	-8.0	156.1	89.6
สหรัฐอเมริกา	7.5	10.8	11.3	9.9	-57.6	15.8	109.9	42.1
อาเซียน	20.1	13.8	16.0	13.9	-2.2	-44.5	110.6	48.1
อื่นๆ*	1.4	2.5	2.4	1.4	22.4	40.3	95.7	-64.5

ที่มา: ASEC FDI Database

หมายเหตุ: * ประกอบด้วยแคนาดา, นิวซีแลนด์, ปากีสถาน และสาธารณรัฐรัสเซีย

จากตารางที่ 1.2 นักลงทุนรายใหญ่ของอาเซียนยังคงเป็น ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา และประเทศยุโรป โดยมีส่วนแบ่งร้อยละ 45 ของมูลค่าการลงทุนทั้งหมด การลงทุนจากญี่ปุ่นยังมีปริมาณคงที่ ในขณะที่การลงทุนจากยุโรปลดลง และการลงทุนจากออสเตรเลีย จีน และเกาหลีใต้ เพิ่มขึ้น สำหรับการลงทุนในประเทศอาเซียนด้วยกันเอง ในปี 2553 มีมูลค่าการลงทุนเพิ่มสูงขึ้นกว่าปี 2550 สูงถึง 10 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ โดยมีส่วนแบ่งร้อยละ 16 ของมูลค่าการลงทุนทั้งหมด ซึ่งการลงทุนส่วนใหญ่มุ่งไป

ที่อินโดนีเซีย (5.9 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ) สิงคโปร์ (3.3 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ) และเวียดนาม (1.3 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ)

ถึงแม้ว่าประเทศ สิงคโปร์ อินโดนีเซีย และมาเลเซีย จะมีส่วนแบ่งการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศอยู่ในอันดับต้นๆของภูมิภาคอาเซียนแล้ว แต่สำหรับภูมิภาคเอเชีย ประเทศจีนและอินเดีย ยังเป็นประเทศที่ดึงดูดเงินทุนจากต่างประเทศได้มากที่สุด เนื่องจากทั้งสองประเทศมีความอุดมสมบูรณ์ทั้งด้านปัจจัยการผลิต แรงงานที่มีจำนวนมากและราคาถูก อีกทั้งประเทศจีนมีตลาดขนาดใหญ่จึงเป็นที่สนใจของนักลงทุนไม่น้อย

อย่างไรก็ตาม การดำเนินงานของอาเซียนเพื่อมุ่งไปสู่การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community: AEC) โดยมีเป้าหมายให้อาเซียนเป็นฐานการผลิตรวมกัน และรวมตลาดเข้าด้วยกันเป็นหนึ่งเดียว (Single Market and Production Base) นั้นหมายถึงว่า สามารถเคลื่อนย้ายปัจจัยการผลิตได้อย่างเสรีทั้งวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตและแรงงานฝีมือ การลงทุนและเงินทุนเคลื่อนย้ายได้อย่างเสรีมากขึ้น โดยสมาชิกกลุ่มจะต้องมีมาตรฐานสินค้าและกฎระเบียบเดียวกัน ผลจากการดำเนินงานเพื่อไปสู่การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จะทำให้เกิดการลงทุนโดยตรงระหว่างประเทศสมาชิกด้วยกันเองมากขึ้น อีกทั้งการรวมเป็นตลาดเดียวกันจะทำให้ดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ กล่าวคือ อาเซียนมีประชากรรวม 600 ล้านคน หรือคิดเป็น 1 ใน 10 ของประชากรโลก ดังนั้นการมีขนาดตลาดที่ใหญ่จะสามารถดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศได้

ในขณะที่ประเทศกำลังพัฒนากำลังปรับปรุงพัฒนาสาธารณูปโภคและนโยบายของประเทศตน เพื่อให้เป็นที่สนใจต่อนักลงทุนชาวต่างชาติ แต่สำหรับประเทศพัฒนาแล้วได้เริ่มใช้นโยบายป้องกันการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ หรือนโยบายเกี่ยวกับความมั่นคงของประเทศ (National Security) เพื่อคุ้มครองทรัพยากรธรรมชาติมากขึ้น โดยมีการยกเลิกหรือจัดเก็บภาษีในอุตสาหกรรมที่มีการใช้ทรัพยากรของประเทศมาก เช่น อุตสาหกรรมทรัพยากรธรรมชาติและเหมืองแร่ จากการเปลี่ยนแปลงด้านนโยบายและกฎหมายต่างๆ ส่งผลต่อการเข้ามาลงทุนและการดำเนินธุรกิจของบริษัทข้ามชาติได้ ดังนั้น การใช้นโยบายความมั่นคงของประเทศในประเทศที่พัฒนาแล้ว จึงทำให้นักลงทุนหันมาลงทุนในประเทศกำลังพัฒนามากขึ้น

จากที่ได้กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่า มูลค่าการไหลเข้าของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศทั่วโลก (FDI Inflow) และของอาเซียนมีลักษณะไม่คงที่ เหตุผลประการหนึ่งอาจมาจากการเผชิญกับวิกฤตการเงินครั้งใหญ่เมื่อปี 2551-2552 แต่หลังจากนั้น มูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในหลายประเทศของกลุ่มอาเซียนได้เพิ่มขึ้น แต่ก็มีอีกบางประเทศในกลุ่มอาเซียนที่มีมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศลดลง มีเหตุผลอีกหลายๆประการที่ทำให้บางประเทศมีกระแสเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศไหลเข้าลดลง อาจเป็นเพราะสถานการณ์ทางการเงินและเศรษฐกิจที่แตกต่างกันในแต่ละประเทศ เช่น อัตราแลกเปลี่ยนที่ไม่มีเสถียรภาพ อัตราเงินเฟ้อ อัตราการเจริญเติบโตของ GDP และขนาดตลาด เป็นต้น

ดังนั้นการศึกษาตัวแปรทางเศรษฐศาสตร์มหภาคของกลุ่มประเทศอาเซียนที่มีต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศนี้ จะสามารถอธิบายถึงทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรและการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศว่ามีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันหรือตรงข้ามกัน และตัวแปรใดมีความสำคัญต่อการดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ จากผลการศึกษาซึ่งนำไปใช้ในการตั้งนโยบายของกลุ่มเพื่อปรับให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่เกิดขึ้นในปัจจุบันได้

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศกับตัวแปรทางเศรษฐกิจมหภาคในกลุ่มประเทศอาเซียนว่ามีความสัมพันธ์กันหรือไม่ และเป็นไปในทิศทางใด

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษา

1. สามารถอธิบายถึงปัจจัยหรือตัวแปรทางเศรษฐศาสตร์มหภาคว่ามีขนาดและทิศทางความสัมพันธ์กับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศเป็นไปในทิศทางใด
2. สามารถนำผลการศึกษาที่วิเคราะห์ได้มาใช้เป็นแนวทางในการวางแผนเพื่อพัฒนาหรือนำไปใช้วางแผนนโยบายเศรษฐกิจในส่วนที่เกี่ยวกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศได้

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

ในการศึกษานี้จะทำการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศกับตัวแปรทางเศรษฐศาสตร์มหภาคในกลุ่มประเทศอาเซียน ซึ่งเป็นการรวมกลุ่มของประเทศกำลังพัฒนาในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งใช้ข้อมูลอนุกรมเวลารายปีร่วมกับข้อมูลภาคตัดขวาง (Time Series and Cross Section Data) เริ่มตั้งแต่ปี 2544-2553 เป็นระยะเวลา 10 ปี ข้อมูลที่ใช้ประกอบด้วย เงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (Foreign Direct Investment) และข้อมูลตัวแปรทางเศรษฐกิจของแต่ละประเทศที่ใช้ในการศึกษาคือ มูลค่าของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศของแต่ละประเทศ (Gross Domestic Product) อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศที่แท้จริง (Real

Exchange Rate) ดัชนีราคาผู้บริโภค (Consumer Price Index) มูลค่าการส่งออกสินค้าของแต่ละประเทศ (Export Value) ดัชนีการพัฒนามนุษย์ (Human Development Index) การสะสมทุนถาวรขั้นต้น (Gross Fixed Capital Formation) และโครงสร้างพื้นฐานของการศึกษานี้จะใช้การใช้ อินเทอร์เน็ตความเร็วสูงต่อ 100 คน (Fixed Broadband Internet Subscribers)

โดยใช้แบบจำลองทางเศรษฐมิติด้วยวิธี Panel Cointegration ในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของข้อมูลและใช้แบบจำลอง Pooled Mean Group (PMG) Estimation ซึ่งคิดค้นโดย Pesaran, Shin and Smith (1997) ในการประมาณค่าความสัมพันธ์ระยะยาวระหว่างตัวแปรและพิจารณาว่าปัจจัยใดมีความสำคัญหรือเป็นปัจจัยที่กำหนดเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ